

Ехідна посмішка виглядала дивно на дитячому личку, що дивилося на мене. Я наморщила ніс, і маленька білявка повторила це ж саме. Я натягнув кути рота в широку гримасу, і моє відображення глузливо наслідувало мене.

Маріє м'яко посміхнулася за моєю спиною, розчісуючи моє волосся лавандовою олією, ще більше підкреслюючи срібні відтінки. Я сиджу перед своїм туалетним столиком, завершуючи підготовку до весняного балу після того, як мене вже вимотали приготуваннями з самого ранку.

Я навіть не уявляла, що для весняного балу буде потрібно стільки підготовки. Я ж просто дитина, і мені здавалося, що це займе не більше півгодини, але мене обпатрали, намастили маслом і причесали, наче індічку, яку готують до приготування. Вони намагалися вмазати моє обличчя білою пудрою і рум'янами, але я стояла на своєму, не дозволяючи жодної краплі макіяжу торкнутися мого обличчя. Я ніколи особливо не любила його в своєму попередньому житті, і для мене це було занадто дивно - чи ж то юна дитина в макіяжі.

"Будь ласка, Ваша Високосте, не рухайтеся", - м'яко нагадала Маріє, коли я продовжувала викривляти обличчя. Насправді це не дуже турбувало няньку, оскільки це був один із рідкісних випадків, коли її госпожа поводитися у відповідності зі своїм віком.

Я трохи насупилася, але слухняно підкорилася. Маріє збиралася заплітати моє волосся у вишукані зачіски, гідні знатної пані, вже починаючи плести маленькі коси біля скронь.

"Зачекай, Маріє", - наказую я з легким хмурым виразом.

"Мадам?" Її спритні руки перестали смикати моє волосся.

Я обвиваю довге пасмо навколо пальця, перш ніж дійти висновку.

"Просто заплетіть мені одну косу", - наполягаю я, не бажаючи виглядати надмірно зачепленою для балу. Незважаючи на те, що вважається модним у цю епоху, я знаю, що виглядатиму досить смішно, якщо підкорюся цим стандартам краси.

Відчуття тривоги охоплює мене пізніше, коли покоївки починають затягувати мене в сукню. Вона виглядає так, як я й очікувала, але надто простою. У поєднанні з косою я можу зрозуміти, чому мої покоївки кидають на мене дивні погляди, поки готують мене. Все хвилювання, яке я відчувала вчора від виграшу в лотерею, згасло, коли покоївки відступили і залишили мене наодинці перед підлоговим дзеркалом.

Я виявилася права, як і очікувалося. Темний колір сукні яскраво виділяється на моїй шкірі і надає мені юнацького, ефірного сяйва. Високий комір і нові вкорочені рукави пасують моїй маленькій фігурі і виглядають бездоганно. Мої вії, на щастя чорні і пишні, яскраво виділяються на тлі масивних золотих дисків, що стали для мене швидше прокляттям, ніж благословенням. Загальний вигляд мого образу простий, але незабутній. Ідеальне перше враження.

Страх перед невідомим не дає мені посміхнутися своєму відображенню. Я була реінкарнована з юності Зими, що означає, що основні події роману ще не відбулися. Я дію в невідомому минулому цього світу, яке, очевидно, піддається змінам, оскільки я потрапила в палац на 2 роки пізніше, ніж Зима в книзі. Головний герой не з'явиться ще 11 років. Я не маю уявлення, наскільки великим впливом володіє Перцева в цьому світі. Стрес від моїх обставин обрушується на мене всім одразу, затьмарюючи мої очі тривогою.

"Ну-ну, Ваша Високосте", - запевняє мене Маріє, вже не виглядаючи такою стурбованою, як

інші дні, після того, як я з задоволенням перероблю сукню, яку я зараз ношу.

Вона помилково приймає мою тривогу за невизначене майбутнє за нервозність щодо балу. Я особливо не хвилююся через цей весняний бал. Я можу просто ставитися до нього як до кількох формальних вечірок, які я відвідувала у своєму минулому житті, де я непомітно зникала і об'їдалася закусками. Крім моєї незручності через те, що мене ігнорує моя "нова сім'я", сьогодні вечір для мене має бути легким.

"Ваша Високосте.." - починає невпевнено одна з покоївок.

Невідома покоївка, що стоїть поруч зі мною, наважується заговорити зараз про моє неприкрашене вбрання, яке більше схоже на вбрання бідної дворянської доньки, ніж принцеси. Я повертаюся до неї з дружньою усмішкою, заохочуючи її продовжувати.

"Королівська скарбниця привезла дорогоцінності, обрані для вас, щоб ви їх одягли сьогодні ввечері".

Я киваю, і вона сприймає це як знак для запрошення придворного, який тримає розкішну червону оксамитову подушку, до моєї спальні. Тьмяне сяйво посилюється, коли він наближається, притягуючи мої очі до самоцвітів, що лежать на подушці. Це щедрий набір, якби я була недосвідченою в королівських коштовностях. Тут є маленька шпилька із сапфіру, оточена дрібними діамантами, крихітний срібний вінець із смарагдом у центрі та різні інші безделушки. Вони всі дуже блищать, і якби я була в своєму минулому житті, будь-хто, хто їх носив, був би підозрілий як заможна особа. Чесно кажучи, я навіть майже хочу вхопити кілька з них, щоб потім їх перепродати.

В моих уроках истории я также видела достаточно фотографий знати, чтобы знать, что эти милые украшения - это мелочь по сравнению с тем, что на самом деле носили принцы и принцессы на больших собраниях. Я наверняка только еще больше бы себя опозорила, если бы надела эти маленькие вещицы на бал. Лучше мне вообще ничего не надевать. Принцесса Кейт несомненно рассмеялась бы, увидев эти особо отобранные "царские драгоценности".

Коварная улыбка пробежала по моему лицу, вызвав смятение в простом сердце Мари. Это было необычное выражение для такого крошечного, драгоценного ребенка. Но странная ухмылка исчезла так же быстро, как и появилась, оставив Мари гадающей, не почудилось ли ей это лицо.

Я не замечаю мыслей Мари, так как только что придумала прекрасную идею. Так как меня усыновили в королевскую семью, ходят слухи о том, как императрица ласкала меня и заботилась обо мне, хотя я и не ее собственный ребенок. Она лично приходила навестить меня и даже прислала мне прекрасные наряды, чтобы носить на Весеннем балу. Мне так повезло иметь такую мачеху.

Это просто смешно. Какая женщина полюбит ребенка, который угрожает праву на престол ее ребенка и является живым доказательством измены ее мужа?

"Я не буду их надевать", - отвечаю я безразлично, забыв добавить в свои слова детскую чарующесть. Все в комнате смотрят на меня с тревогой, и я театрально надуваю губы.

"Они слишком красивые. Я не заслуживаю носить эти драгоценности".

Я позволяю нижней губе задрожать, как будто я готова заплакать, и лица всех служанок наполняются жалостью.

"Но они очень милые, Ваше Высочество! Смотрите, эта синяя булавка прекрасно дополнила бы ваше платье!" - настаивала служанка, подбадриваемая кивками стоявших рядом.

Я просто ответила, позволив одинокой слезе скатиться по моим слегка пухлым щекам. Служанка тут же замолкла, явно вспомнив, как Дженис была вытащена из дворца за то, что заставила меня плакать. Я мысленно похлопала себя по спине за это гениальное решение, пока еще не зная, насколько оно обернется против меня в будущем.

Служанки быстро прощаются официальными реверансами, прежде чем практически выбегают из моей комнаты. Придворный, который не из моего дворца, просто смотрит с озадаченным выражением, пока Мари не прогоняет его тоже. Как моя нянька, она следует всем моим решениям, но как только придворный ушел, она тоже смотрит на меня с недоумением, пока Эмма выбирается из-под кровати, где она пряталась.

"Ваше Высочество", - начинает она, нервно теребя руки, - "Они правы. Неуместно, чтобы вы не надели никаких украшений на Весенний бал".

"Разве нет чего-нибудь еще, что я могу надеть?" - спрашиваю я, ища любые другие аксессуары, кроме драгоценностей семьи, которая когда-нибудь убьет меня. Невольно мои глаза блуждают по моей спальне и останавливаются на фарфоровой вазе, полной белых цветов.

Меня это заинтересовало. Широкие и почти круглые лепестки имеют тот же оттенок, что и мои волосы, и, сама того не осознавая, я выдергиваю несколько стеблей из вазы, вода щекочет мои руки, капая на пол.

"Вот!" - говорю я с детским воодушевлением, размахивая цветами перед лицом Мари. - "Вплетите их в мою косу!"

На лице Мари появляется задумчивое выражение, прежде чем она охотно соглашается, подталкивая меня обратно в кресло, пока она срывает несколько цветков со стебля и заплетает их в длинную косу, почти достоящую до моей попы.

"Знаете ли вы, какие это цветы, Ваше Высочество?" - спрашивает Мари, заплетая первые несколько цветков.

"Нет!" Современные люди редко запоминают много цветов, мои знания едва выходят за рамки легко узнаваемых цветов, таких как розы, подсолнухи и ромашки.

"Это камелия. Она символизирует любовь и восхищение".

Я издаю неженственный фырк при упоминании значения этого цветка. Меня там, куда я направляюсь, не ждет никакой любви. Но эта мысль нисколько меня не расстраивает, когда Мари перекидывает косу мне через плечо, чтобы мне было лучше видно. Водопадный дизайн цветков выглядит исключительно красиво, при этом камелии почти сливаются с моими волосами, но все же не совсем. Я кручусь перед зеркалом, довольная своим видом, и даже Мари больше не выглядит встревоженной моим окончательным нарядом.

"Вы выглядите очень красиво, Ваше Высочество", - говорит Мари одобрительным тоном.

Только Эмма сидит на полу с каким-то странным выражением, которое я никогда не видела, вызывая во мне беспокойство, ведь я видела ее только скучающей или озорной. Но когда я спросила ее, в чем дело, ее лицо прояснилось, как небо, закрытое облаками, и она сказала, что забыла, даже яростно почесывая бок головы, словно это было очень важно.

Однако мое волнение перед предстоящим светским мероприятием затмевает дела Эммы, так как к нам стучится горничная, чтобы сообщить, что бал начался и меня ожидают. Я крепко сжимаю руку Мари, когда следую за ней за дверь. Детям до семи лет разрешается иметь горничную, сопровождающую их на светские мероприятия. Но даже с теплом руки Мари я не могу удержаться от дрожи, и это не от холода.

Пришло время встретиться с моей семьей. Со всей моей семьей.

<http://tl.rulate.ru/book/30200/3808115>